

6.

На лунния трепетъ вълнитъ
заливатъ скръбта на безлюдния пжтъ.
Следъ день на позоръ и на сълзи прикрити
какъ тихо, какъ сладостно жалбитъ спятъ...

Низъ ширнитъ плодни простори
не трепва ни сърпъ, ни звънтеща коса, ---
то сякашъ сонмъ ангели съ бѣли амфори
прелитатъ надъ тѣхъ и разръсватъ роса.

Далечна звезда се отронва;
пустинно мълчи небосводътъ дълбокъ,
и чутъ е вълна какъ вълната догонва
въ прикрития въ тревнитъ пазви потокъ.

Азъ тръпна, азъ тая, азъ плувамъ
въ море отъ покой и безсилни лжчи
и тъй съмъ смиренъ — сякашъ повторъ цѣлувамъ
презъ сълзи цѣлунати нѣвга очи.